

Etelä-Aasian osasto

Haasteet

Etelä-Aasian osastoon kuuluu eräitä maailman köyhimpiä alueita. Intia on maailman toiseksi väkirikkain maa.

Mahdollisuudet

Vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjan avulla Etelä-Aasian osastoon rakennetaan viisisataa kirkkoa ja kappelia.

Etelä-Aasian osaston muodostavat Bhutan, Intia, Nepal ja Intiasta etelään sijaitsevat Malediivien saaret.

Hindulaisuus, buddhalaisuus ja islam ovat alueen pääuskontoja. Ainoastaan 3–4 prosenttia väestöstä on kristittyjä.

7. huhtikuuta

Kulovalkean tavoin

Dorothy Eaton Watts

Pyhä Henki vaikuttaa voimakkaasti Intiassa. Kaikkialla maassa ovet ovat avoinna evankeliumin julistukselle. Kokouksiin tulvii väkeä, ja tuhannet ottavat vastaan Kristuksen. Yli kolmasosa jäsenistämme on kastettu viimeisten kolmen vuoden aikana! Muutos on valtava, sillä aikaisemmin työ eteni äärimmäisen hitaasti.

Nopea kasvu ei kuitenkaan merkitse, että työ olisi helppoa. Sekä evankelistat että uskovat kohtaavat vaikeuksia. Kirkkoja on poltettu, uusia jäseniä uhkailtu, pastoreja pahoinpidelty ja ihmisiä ajettu pois kodeistaan.

Gujarat

Kuten aikoinaan Jerusalemissa, vainot ovat Intiassa tuoneet lisää jäseniä seurakuntaan.

Joulukuussa 1998 Gujaratin osavaltiossa puhkesi mellakoita. Uskonnolliset fundamentalistit tuhosivat neljä kyläkappelia vastalauseeksi kääntymyksille. Mellakoiden jälkeen hallitus lähetti sotilaita suojelemaan kirkkoja.

Adventistievankelistat eivät ole antaneet vastustuksen ja uhkausten säilyttää itseään. He ovat työskennelleet uutterasti, ja Jumala on siunannut heidän ponnistuksensa. Eräs evankelista piti kokouksia Lounais-Gujaratissa alueella, missä oli ollut paljon vaikeuksia. Kokouksissa kävi noin 150 henkeä, ja 35 heistä tuli kasteelle. Muuallakin Gujaratissa kasteet ovat lisääntyneet.

Madya Bharat

Häiriöistä ja uhkauksista huolimatta eräällä alueella kastettiin kymmenessä kylässä yli 400 ihmistä. Yksi heistä oli Joginder Singh. Kaksi kertaa kylän johtajat tulivat kysymään Singhiltä: "Miksi olet kääntynyt kristityksi? Lahjottiinko sinut? Pakotettiinkö sinut kääntämään selkäsi esi-isiesi uskonnolle?"

"Kukaan ei lahjonut minua", Singh vastasi. "Kukaan ei pakottanut minua. Minä sen sijaan annoin pastorille pelloltani vehnää kiitokseksi siitä, että hän auttoi minua lopettamaan lasteni juopottelun ja opetti minulle tien parempaan elämään. Nyt perheessämme vallitsee rauha. Enää emme riitele. Olemme päättäneet seurata Kristusta, koska rakastamme häntä ja haluamme olla valmiit, kun hän tulee takaisin."

Tamil Nadu

Eräänä iltana auringonlaskun aikaan muuan pastori ja maallikko olivat palaamassa moottoripyörällä kotiin ja pysähtyivät soittamaan yleisestä puhelimesta. Muuan kristinuskoa vastustava mies näki heidät ja alkoi esittää kysymyksiä aivan kuin olisi halunnut löytää tien Jumalan luo.

Pastori istuutui miehen kanssa läheisen tempppelin edessä olevalle penkille ja ryhtyi kertomaan, miten oli löytänyt Jeesuksen. Päätettyään puhelunsa maallikko meni heidän luokseen. Paikalle keräänty

ihmisiä kuuntelemaan pastorin todistusta, ja miehet keskustelivat kaksi tuntia. Kun pastori nousi lähteäkseen, kiinnostusta teeskennellyt nousi myös ja löi häntä kasvoihin. Välijoukko seurasi esimerkkiä ja alkoi pahoinpidellä häntä.

Pastori sidottiin temppelin pylvääseen. Sitten väkijoukko alkoi pahoinpidellä maallikkoa, joka kaatui verissään maahan. Miesten alkaessa taas pahoinpidellä pastoria kylän naiset vaativat heitä lopettamaan, katkaisivat köydet ja vapauttivat pastorin. Pastori ja maallikko pakenivat moottoripyörällä.

Damaskos-kokemus

Usein vainoajat tekevät Saul Tarsolaisen tavoin täyskäännöksen ja ottavat Herran vastaan kuullessaan hänen äänensä.

“Tarkoitukseni oli keskeyttää kokous ja ajaa teidät pois kylästä“, tunnusti eräs mies evankelioimiskokouksen jälkeen. “Olen vuosikautia vastustanut kristinuskoa. Olen karkottanut kylästä monia evankelijoita, ja tarkoitukseni oli tehdä teille samoin.“

Sitten mies selitti, miten hän lähestyessään kokouspaikkaa oli kuullut evankelistan kertovan, miten ihmiset voivat pysyä terveinä ja onnellisina. *Ei ole väärin puhua terveistä elämäntavoista*, mies ajatteli. Hän meni sisään kuuntelemaan. Ilta illan jälkeen hän palasi kokouksiin, ja sanoma Jeesuksesta kosketti hänen sydäntään.

Kastetilaisuudessa hän todisti: “Minun on vaikea uskoa, että elämäni on muuttunut täydellisesti näin lyhyessä ajassa.“

Seudun kylissä kastettiin yhteensä 454 uutta uskovaa ja perustettiin kymmenen uutta seurakuntaa. “Ylistämme Jumalaa ihmeistä, joita hän tekee vastustuksesta huolimatta“, sanoo Etelä-Aasian osaston saarnatyön johtaja John Willmott. “Monia on kastettu, mutta he ovat vain pisara meressä sen rinnalla, mitä voisimme saada aikaa tässä valtavassa osastossa. Kun ihmiset löytävät Raamatusta Jumalan tahdon, monet lähtevät seuraamaan häntä.“

14. huhtikuuta
Jumalan voima
Rosaly Philip

Philip Jagadeeson toimii maallikoevankelistana Tamil Nadussa. Hänen tarinansa on ällistyttävä todistus Jumalan voimasta Intiassa.

Philip varttui kodissa, jossa harjoitettiin perinteistä uskontoa. Teini-ikäisenä hän liittyi radikaaliin poliittiseen järjestöön, joka pyrki hävittämään kristinuskon Intiasta. Sitten hän sairastui polioon ja halvaantui vaikeasti. Kuuden vuoden ajan perhe etsi apua, mutta kukaan ei pystynyt parantamaan poikaa. Philip vajosi masennukseen ja suunnitteli itsemurhaa.

Philip tiesi, että muutamat kristityt rukoilivat hänen puolestaan. Eräänä päivänä hänestä tuntui, että hänen pitäisi mennä käymään paikallisessa kirkossa. Hän ontui kirkkoon, missä sattui olemaan rukouskokous. Hän liikuttui syvästi kuullessaan, miten hänen aikaisemmin pilkkaamansa kristityt rukoilivat hänen puolestaan.

Ihmeellinen parantuminen

Philip ei parantunut sinä päivänä, mutta kristityt jatkoivat rukoilemista hänen puolestaan, ja vähitellen Philip oppi luottamaan heidän Jumalaansa. Kolme kuukautta myöhemmin Philip huusi syvän ahdistuksen vallassa Jeesusta avukseen, ja silloin hän parani ihmeellisellä tavalla. Kipu oli poissa, hän pystyi kävelemään ja juoksemaan ontumatta.

Utinen Philipin parantumisesta ja kääntymyksestä levisi kuin kulovalkea. Joka puolella ihmiset kokoontuivat kuuntelemaan hänen kertomustaan. Hänen radikaalit ystävänsä olivat raivoissaan ja päättivät pysäyttää hänet.

Palatessaan eräänä iltana kotiin Philip joutui väijytykseen. Hänen entisten ystäviensä kasvoilta paistoi viha. Hän näki heidän käsissään veitsiä, kiviä ja keppejä. Hän vaistosi kuolevansa ja sanoi vihaiselle joukolla: “Antakaa minun puhua teille viisi minuuttia; sitten te voitte tappaa minut.“

Philip kertoi heille, miten Jeesus oli parantanut hänen ruumiinsa ja puhdistanut hänen sielunsa. Mutta ennen kuin hän pääsi loppuun, joukon johtaja keskeytti hänet: “Riittää. Sydämestäni tuntuu kummalliselta, kun sinä puhut. Jos jatkat samaan tapaan, käännytät meidät kaikki kristityiksi.“ Sitten johtaja heitti aseensa maahan ja käveli pois. Muut seurasivat hänen esimerkkiään.

Philipin isä huolestui poikansa kääntymyksestä ja kutsui apuun shamaanin (noitatohtorin). Shamaani uhkasi tehdä Philipin rammaksi, jos tämä ei lakkaisi puhumasta Jeesuksesta.

Useiden tuntien ajan shamaani yritti turhaan noitua Philipin. Lopulta hän sanoi Philipin isälle: “Poikaasi suojelee korkeampi voima.” Sitten hän keräsi nopeasti taikakalunsa ja poistui talosta.

Jumalan voima

Philip käyttää paljon aikaa raamatuntutkistelujen pitämiseen ja sairaiden puolesta rukoilemiseen. Hän on perustanut viisi seurakuntaa ja voittanut yli 200 ihmistä Kristukselle. Näiden joukossa on entinen pappi, jonka elämästä puuttui jotakin. Hän kuuli kristittyjen rukousten seurauksena tapahtuneista ihmeistä ja näki naisen, joka oli Jeesuksen nimessä vapautettu Paholaisen vallasta. Pappi ryhtyi tutkimaan Raamattua Philipin kanssa ja löysi etsimänsä rauhan Jeesuksen luota.

Jaya Prakash oli istunut 14 vuotta vankilassa murhasta. Vapauduttuaan hän alkoi tutkia Raamattua Philipin kanssa, ja pian hänet kastettiin. Seurakuntalaiset auttoivat häntä perustamaan pienen yrityksen, jolla hän ansaitsee elantonsa. “Jumalan voima ja armo muutti elämäni”, hän todistaa. “Olen hyvin kiitollinen toivosta, jonka evankeliumi on minulle antanut.”

Työtä riittää

Philipin kotiseudulla on 350 kylää, joissa ei ole vielä kuultu adventtisanomaa. Hän ja muut uskovat ovat päättäneet viedä evankeliumin niihin jokaiseen. Jokainen uusi seurakunta tarvitsee tietysti kirkon. Osa vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjasta käytetään niiden rakentamiseksi Philipin kotiseudulle ja muualle Intiaan.

21. huhtikuuta

Pastorit löytävät totuuden

Dorothy Eaton Watts

Heitä on tullut useista protestanttisista kirkkokunnista ja myös monista vapaista seurakunnista. Viimeisten laskujen mukaan heitä on 150, ja lukumäärä kasvaa koko ajan. Mikä näissä uusissa käännynnäisissä sitten on ihmeellistä? Se, että he työskentelivät kaikki pastoreina, kun Jumala lähetti heidät etsimään suurempaa totuutta. Saamme nyt kuulla, miten Jumala on johtanut näitä miehiä.

Uskolla parantaja

Triptimoy Baidya tunnetaan hyvin Sagardwipissa. Saarella on puoli miljoonaa asukasta, ja toiset puoli miljoonaa käy vuosittain kylpemässä joessa ja vierailulla kuuluisassa temppelissä. Triptimoy toimi saarella vuosikautia uskolla parantajana. Hänen työnsä tuloksena noin 60 000 ihmistä parani fyysisistä sairauksista ja noin 15 000 vapautui demonien vallasta.

Mitä tekee kuuluisa pastori huomattessaan, että hän on seurannut joitakin vääriä opetuksia ja johtanut muitakin harhaan? Liittyttyään adventtikirkkoon Triptimoy palasi saarelle opettamaan ihmisille Raamatun totuuksia. Hänen maineensa takaa, että kun hän puhuu, ihmiset kuuntelevat.

Pastori tuo mukanaan seurakunnan

Vuonna 1994 rouva Sharal kävi evankelioimiskokouksissa Tamil Nadussa ja otti vastaan adventtisanoman. Hän palasi kotikyläänsä ja alkoi todistaa naapureilleen. Hän luki heille Raamattua ja rukoili sairaiden puolesta. Ihmiset olivat vastaanottavaisia.

Kylässä oli ollut protestanttinen seurakunta, mutta kun pastori lähti pois eikä uutta saatu tilalle, uskovat tunsivat itsensä hylätyiksi. Rouva Sharal alkoi opettaa heitä ja kutsui heidät sitten evankelioimiskokouksiin. Käytännöllisesti katsoen koko kylä kävi kokouksissa, ja 51 ihmistä kastettiin.

Heidän joukossaan oli pastori, joka oli äskettäin yrittänyt aloittaa työn tuossa kylässä. Hän otti vastaan sapatitotuuden ja kutsui evankelistat omaan kyläänsä pitämään kokouksia. Kun kokoukset alkoivat, pastorin koko seurakunta kävi niissä, ja 93 henkilöä kastettiin pastorin kanssa.

Tämä pastori oli ensimmäinen. Seuraavana vuonna 15 muuta pastoria samasta kirkkokunnasta seurasi hänen esimerkkiään. Nyt he kaikki todistavat seurakunnilleen uudesta uskostaan.

Pastorit kääntyvät

Vuonna 1996 pastori Bhasker Rao, tunnettu adventistisaarnaaja, piti Bobbilin kaupungissa kokoussarjan, jonka aikana kastettiin 463 ihmistä. Kokousten loputtua pastori lähti ryhmänsä kanssa pikkubussilla pitämään kokouksia toiselle paikkakunnalle.

He eivät olleet ehtineet pitkälle, kun moottori sammui, ja auto jouduttiin hinaamaan takaisin kaupunkiin korjattavaksi. Pastori Rao palasi kotiinsa odottamaan, että auto tulisi kuntoon.

Pastorin saavuttua kotiin ovelle koputti muukalainen, joka oli tullut etsimään häntä. "Olen tullut Orissasta, joka sijaitsee neljänsadan kilometrin päässä täältä pohjoiseen", vieras sanoi. "Olen 40 protestanttisen pastorin esimies, ja haluaisin kutsua teidät pitämään heille evankelioimiskokouksia."

Äkkiä pastori Rao tajusi, miksi auto oli hajonnut. Hän sanoi vieraalle: "Minä olen seitsemännen päivän adventisti. Ymmärrätte varmaan, että jos tulen saarnaamaan pastoreillenne, käyn läpi kaikki Raamatun opit, myös sapattikäskyn."

"Tiedämme sen", mies sanoi. "Haluamme, että te tulette opettamaan meille Jumalan totuuksia."

Niin pastori Rao lähti pitämään kokouksia 40 pastorille. Kokoussarjan lopussa heidät kaikki kastettiin. Kahden koulutustilaisuuden jälkeen pastorit palasivat kotikaupunkeihinsa ja -kyliinsä kertomaan seurakunnilleen, mitä olivat oppineet. Seuraavien kolmen vuoden aikana kastettiin 3 000 ihmistä, ja monet muut jatkavat Jumalan sanan tutkimista.

Vuonna 1999 neljäkymmentäseitsemän itsenäistä pastoria seurakuntineen ilmaisi halunsa liittyä adventtikirkkoon. Eräällä alueella 13 seurakuntaa on pyytänyt saada adventtista opetusta. Eräällä toisella alueella 15 itsenäistä pastoria seurakuntineen tuli kuulemaan sapatista. Kaikki 15 pastoria lupasivat viettää sapatia ja työskennellä seurakuntiansa liittämiseksi adventtiperheeseen.

Uusia seurakuntia syntyy jatkuvasti, ja Intiassa tarvitaan yli 2 000 uutta kirkkorakennusta. Kysy Jumalalta, mitä hän haluaa sinun tekevän asian hyväksi.

28. huhtikuuta

Pitkä odotus

Samuel S. Masih

80-vuotias Jagat istui jalat ristissä kylänsä uuden adventtikirkon lattialla. Silmät säihkyen hän katseli, kun 200 ihmistä ahtautui pieneen kappeliin ja istuutui sementtilattiaa peittäville matoille. Auringon paahtamat kasvat leveässä hymyssä hän taputti ja lauloi muiden uskovien mukana. Tätä suurta päivää Jagat oli odottanut koko ikänsä. Tänä viikkipäivänä kylän uusi adventtikirkko.

"Olen odottanut tätä päivää 57 vuotta", Jagat sanoi kaikille, jotka halusivat kuunnella. "Nyt olen onnellinen. Pyysin Jumalalta, että kylään rakennettaisiin adventtikirkko ennen kuin kuolen, ja tänään rukouksiini on vastattu."

Takaisin alkuun

Jagat oli teini-ikäinen, kun hänen kotiinsa tuli adventistipastori tarjoamaan raamatuntutkisteluita. Perhe suostui tutkisteluihin, ja Jagat ja hänen veljensä kastettiin. Jagat rukoili, että eräänä päivänä kylään saataisiin oma kirkko.

Jagat meni naimisiin ja kasvatti lapsensa Kristuksen seuraajiksi. He todistivat uskostaan naapureilleen, ja vähitellen ryhmä kasvoi suuremmaksi. Sitten eräänä päivänä tapahtui ihme, joka ravisteli koko kylää.

Jagatin todistus

Jagat sairastui vakavasti eikä päässyt ylös vuoteesta. Verta valui hänen huokosistaan, eivätkä lääkärit osanneet auttaa häntä. Perhe odotti hänen kuolevan. Jagatkin uskoi lopun olevan lähellä. Hän huusi Jumalalle: "Herra, auta minua, tai minä kuolen!" Hänen yhä rukoillessaan huoneesta kuului askelia. Hän avasi silmänsä ja näki kirkkoihin valkoisiin vaatteisiin pukeutuneen vanhan miehen vuoteensa vierellä.

Mies sanoi hänelle: "Minä olen maailman valo. Älä pelkää. Sinä paranet ja näet vielä hyviä päiviä. Vaella totuudessa, niin tulet siunatuksi. Pidä käskyni, niin menesty." Mies laski kätensä Jagatin päälle; sitten hän katosi.

Herätessään seuraavana aamuna Jagat tunsu itsensä vahvaksi. Hän nousi sängystä ja meni kylpyyn.

Jagatin vaimo ällistyi löytäessään miehensä kylvystä. "Miksi et ole vuoteessa?" vaimo kysyi. "Olet liian heikko nousemaan ylös."

“Katso ihoani!” Jagat sanoi. “Jumala lähetti sanansaattajansa viime yönä parantamaan minut!”

Naapurit hämmästyivät nähdessään Jagatin terveenä.

“Mitä lääkettä sinä sait?” he kysyivät. “Kuka lääkäri sinut paransi?”

“Taivaan Jumala on minun suuri lääkäri”, Jagat vastasi. “Hän paransi minut. Hän on ainoa oikea Jumala, ja hän vastaa rukouksiin.”

Kyläläiset halusivat kuulla lisää Jagatin Jumalasta, ja Jagat kutsui heidät kotiinsa tutkimaan Raamattua. Useita perheitä kastettiin.

Jagatin poika, Madan, työskenteli naapurikyliässä. Työnsä lomassa hän puhui usein Jeesuksesta Kristuksesta ja tämän voimasta vastata rukouksiin. Hän kertoi myös isänsä paranemisesta. Hänen todistuksensa seurauksena naapurikyliin perustettiin useita uusia seurakuntia.

Jagatin uni

Jagat oli odottanut unelmansa toteutumista 57 vuotta, ja nyt kylään oli saatu kirkko. Sitten eräänä yönä hän näki unen, jossa hän puhui Jumalalle kuin parhaalle ystävälleen: “Herra, miksi et ole vielä tullut? Olen odottanut sinua koko ikäni, ja haluan kotiin taivaaseen.”

Herra vastasi: “Minä odotan, että kansani jäsenet kaikkialla Punjabissa valmistautuvat tulolleni. Minulla on kansaa kaikissa Punjabin kylissä, ja heidän on tultava luokseni. Sitten minä tulen takaisin.”

Seuraavana aamuna Jagat kertoi unesta perheelleen. “Meidän täytyy viedä sanoma Jeesuksesta kaikkiin kyliin”, hän sanoi. “Vasta sitten Jeesus voi tulla.”

Punjabissa on yli 20 miljoonaa asukasta. Jeesus kutsuu heitä, ja he ovat alkaneet tulla hänen luokseen. Punjabiin leviää tuli, joka on syttynyt Kristuksen seuraajien sydämissä. Sama tuli leviää kaikkialle Intiaan. Se palaa jokaisessa osavaltiossa, jokaisessa kieliryhmässä.

Osa vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjasta käytetään kirkkojen rakentamiseksi intialaisiin kyliin. Sinä voit osallistua työhön tukemalla sitä säännöllisesti lahjoituksillasi.

5. toukokuuta

Pelastus joella

C.S. Marandi

Benjamin Murmu halvaantui lapsena poliosta. Hän pystyy kuitenkin liikkumaan kepin avulla. Benjamin tunnettiin hyvin Biharin kukkuloilla, ensin noitatohtorina ja myöhemmin poliitikkona. Sitten eräänä päivänä Jumala ilmaisi itsensä Benjaminille.

Raivoisa joki

Benjamin ratsasti hevosellaan viidakon läpi ja tuli joelle, joka hänen piti ylittää. Joki tulvi, ja virta näytti vaaralliselta. Hitaasti Benjamin ohjasi hevosensa pyörteiseen veteen. Hevonen yritti pitää päänsä veden yläpuolella, mutta vuolas virta tempaisi ratsukon mukaansa.

Benjamin ei osannut uida, ja hänen ainoa toivonsa oli tarrautua hevoseen. Sydän jyskyttäen hän yritti ohjata ratsuaan rantaa kohti. Eläin ei kuitenkaan mahtanut virralle mitään. Kauhuissaan Benjamin rukoili Jumalaa ensimmäistä kertaa elämässään: “Jumala! Jos olet olemassa, auta!”

Äkkiä Benjamin näki kaksi miestä vierellään vedessä. Sanaakaan sanomatta he tarttuivat hevoseen ja vetivät ratsukon lujalle maaperälle. Benjamin makasi rannalla ja haukkoi henkeään. Kun hän kääntyi kiittämään miehiä, näitä ei näkynyt missään. Hän haravoi katsellaan tasaista, puutonta maastoa, mutta miehet olivat kadonneet.

Hitaasti Benjamin tajusi, että Jumala oli lähettänyt enkelinsä pelastamaan hänet. Tuo hetki oli Benjaminin elämän käännekohta. Yhä koettelemuksesta vapisten Benjamin päätti kääntyä kristityksi.

Jonkin ajan kuluttua Benjaminin kylään tuli adventistievankelistoja pitämään kokouksia. Benjamin kävi kuuntelemassa, otti vastaan totuuden ja pyysi päästä kasteelle.

Hankaluuksia

Matkalla kastepaikalle pastorit kohtasivat tiellä juopuneen miesjoukon. Miehet päästivät pastorit ohi, mutta sulki sitten tien.

Pastorit odottivat uskovia kastepaikalla, mutta kun ketään ei kuulunut, he huolestuivat. Pian he tajusivat, että vihaiset kyläläiset estivät uskovia saapumasta paikalle.

Ilmapiiri tiellä kiristyi. Kovanaamat uhkailivat kaste-ehdokkaita kepeillä. “Me emme halua kristittyjä kyläämme“, yksi miehistä huusi. “Meillä on omat jumalamme ja omat tapamme palvella heitä. Teidän täytyy pysyä esi-isiemme uskossa.“

“Näyttää siltä, että tänään ei kasteta ketään“, eräs pastoreista kuiskasi. Ehkä heidän pitäisi palata toisena päivänä.

Rohkea esiintulo

Samassa pastorit kuulivat nuoren naisen äänen kohoavan väkijoukon vihaisten huutojen yläpuolelle. Nainen oli Rebecca Tudu, yksi kaste-ehdokkaista. “Kukaan ei estä minua menemästä tänään kasteelle“, hän huusi. “Me elämme vapaassa maassa. Minä saan itse valita jumalani, ja minä valitsen Jeesuksen Kristuksen.“

Tämän sanottuaan Rebecca marssi väkijoukon läpi kokoussalia kohti. Kukaan miehistä ei yrittänyt pysäyttää häntä. Viisitoista muuta kaste-ehdokasta seurasi hänen pelotonta esimerkkiään.

Benjamin oli sinä päivänä kastettujen joukossa. Kasteessa hän koki elämänsä toisen ihmeen. Ennen kastetta hänen näkönsä oli ollut hyvin heikko, mutta kasteen jälkeen se parani, niin että hän pystyy nyt lukemaan Raamattua vaikeuksista.

“Kahdesti Jumala on ilmaissut itsensä minulle“, Benjamin todisti. “Olen täysin varma, että Jumala on olemassa ja kuulee rukoukseni.“

Ovet ovat avoinna Biharissa

Ovet ovat auki Jeesuksen evankeliumille kaikkialla Biharin osavaltiossa, etenkin metsäisillä kukkuloilla elävien heimojen keskuudessa. Vain puolet miehistä ja neljäsosa naisista osaa lukea ja kirjoittaa. Biharissa on enemmän köyhiä kuin missään muussa Intian osavaltiossa, ja heimojen parissa tulotaso on vielä alhaisempi. Heillä ei ole mitään mahdollisuuksia rakentaa itselleen kirkkoja. He tarvitsevat meidän apuamme. Kysy Jumalalta, mitä hän haluaa sinun tekevän näiden intialaisten hyväksi vuosineljänneksen viimeisenä sapattina.

12. toukokuuta
Ihmeitä Mumbaissa
J. N. Sathe

Mumbai (entinen Bombay) on Intian suurin kaupunki. Siellä asuu arviolta 15 miljoonaa ihmistä. Vuosien ajan adventtikirkon jäsenmäärä kasvoi siellä hitaasti. Harvalukuinen jäsenistö keskittyi kirkon päämajan ympärille. Nyt tilanne on muuttumassa nopeasti.

Vuonna 1999 työ Mumbaissa organisoitiin uudelleen ja painopiste siirrettiin evankeliointiin ja uusien seurakuntien perustamiseen kaupungin keskustaan ja esikaupunkeihin. Ensimmäisen vuoden aikana kastettiin 510 ihmistä ja perustettiin 14 uutta seurakuntaa kolmen kieliryhmän keskuuteen.

Nopea kasvu on ollut ällistyttävää, sillä alueella ei ole pidetty ainoatakaan kokoussarjaa. Uusia seurakuntia perustetaan kotikäyntien ja pienryhmätoiminnan avulla. Tavoitteena on saavuttaa kaupungin kaikki etniset ryhmät.

Seuraava esimerkki valaisee tapaa, jolla nämä seurakunnat ovat syntyneet.

Polttava kysymys

“Mikä päivä on sapatti?“ John Nirmal kysyi vaimoltaan. Hän oli tutkinut Raamattua ja lukenut 2. Mooseksen kirjasta, että Jumala oli käskenyt kansaansa pyhittämään seitsemännen päivän eli sapatin. John oli hämmentynyt. Hänen sukunsa oli tunnustanut kristinuskoa lähes sata vuotta, ja sikäli kuin John tiesi, kaikki kristityt viettivät sunnuntaita.

Lukiessaan Raamattua John yllättyi huomattavasti, että Jeesus viittasi usein Vanhan testamentin kirjoituksiin. Hän alkoi tutkia Vanhaa testamenttia huolellisesti, ja lopulta hän löysi sapatikäskyn.

“Meidän täytyy paastota ja rukoilla vastausta Jumalalta“, John sanoi vaimolleen.

Jumala johti Johnin lukemaan kertomuksen Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja sieltä löytyi vastaus hänen kysymykseensä. “Olen löytänyt vastauksen“, hän kertoi innoissaan vaimolleen. “Kristus ristiinnaulittiin perjantaina, lepäsi haudassa lauantain ja nousi ylös sunnuntaina, viikon ensimmäisenä

päivänä. Sapatti on siis lauantai!“ Siitä päivästä lähtien John ja Usha pyhittivät sapatin ja rukoilivat Jumalaa johtamaan heidät sapatia viettävään seurakuntaan.

Vieraillessaan sukulaisten luona toisessa kaupungissa John tapasi miehen, joka oli seitsemännen päivän adventisti. Hän kertoi miehelle etsivänsä seurakuntaa, joka vietti sapatia, ja mies sanoi: “Veljeni toimii pastorina Mumbaissa.“ Mies antoi hänelle veljensä osoitteen, ja palattuaan kotiin John ryhtyi perheensä kanssa käymään adventtikirkossa.

Naapurit

John alkoi vaimonsa kanssa vierailla naapureiden luona ja pitää kotonaan rukouskokouksia. Pian 12 henkeä oli valmiina kasteelle. Perustettiin ryhmä, ja nyt Johnin ja Ushan kotiin kokoontuu sapatissin 20–30 henkeä. Ryhmä etsii maapalstaa kirkkoa varten, sillä Johnin ja Ushan talo on käynyt liian ahtaaksi.

Sakharbai

Sakharbai on leskinainen, joka asuu Vadalassa, Mumbain slummialueella. Hän asui 5-vuotiaan tyttärensä ja lehmän, ainoan tulonlähteensä, kanssa pienessä talossa. Eräänä päivänä hän sytytti tulen savilieteen ja lähti kadun päähän hakemaan vettä. Hänen tyttärensä nukkui lattialla, ja lehmä oli turvallisesti sidottuna talon sisällä.

Sakharbai oli juuri täyttänyt vesiastiansa, kun joku juoksi häntä kohti huutaen: “Sakharbai! Tule nopeasti! Talosi on tulella!“ Sakharbai kääntyi katsomaan ja näki liekkien lyövän talonsa ruohokaton läpi.

Hän pudotti vesiastiansa ja lankesi polvilleen. “Oi Herra, pelasta lapseni! Pelasta lehmäni!“

Avatessaan silmänsä hän näki pienen tyttärensä juoksevan itkien häntä kohti. Lehmä seurasi tyttöä vetäen köyttään perässään.

Kuka oli herättänyt tytön? Kuka oli irrottanut lehmän köyden? Kukaan naapureista ei ollut käynyt talossa. “Minä uskon, että Jumala lähetti enkelinsä herättämään tyttäreni ja päästämään lehmän irti“, Sakharbai sanoi. “Jumala teki ihmeen vastaukseksi rukoukseeni.“

Vielä suurempi ihme on, että alueella, missä aikaisemmin oli ainoastaan kaksi seurakuntaa, on nyt 16 seurakuntaa. Yhdessä vuodessa on perustettu 14 uutta seurakuntaa! Rukoilemme Mumbaihin sataa uutta seurakuntaa. Olkaa hyvä ja rukoilkaa kanssamme uutta armon ihmettä.

19. toukokuuta

Davidin hämmästyttävä löytö

Ch. Victor Sam

David Vikas Pan tuijotti bengalinkielisen Raamattunsa sanoja. David toimi opettajana perinteisessä kristillisessä kirkkokunnassa, ja hänestä tuntui uskomattomalta, ettei hän ollut aikaisemmin nähnyt sanoja: “Seitsemäs päivä on Herran sinun Jumalasi sapatia.“

Mitä se tarkoitti? Mikä oli seitsemäs päivä? Davidin kalenterin mukaan se oli lauantai. “Tästä täytyy kysyä piispalta“, Davis sanoi vaimolleen Swarnalle. “Hän varmasti tietää, miksi vietämme sunnuntaita.“

“Unohda, mitä Raamattu sanoo“, piispa neuvoi Davidia. “Käy kirkossa sunnuntaina, kuten tähänkin asti.“

Piispan vastaus teki Davidin entistä hämmentyneemmäksi. *Miksi piispa ei halua keskustella kanssani sapatista?* hän ihmetteli.

“Ehkä meidän pitäisi paastota ja rukoilla asian johdosta“, Swarna sanoi kuultuaan, mitä oli tapahtunut. “Jos olemme pyhittäneet väärän päivän, Jumala ilmaisee sen meille.“ Niin David ja Swarna paastosivat ja rukoilivat oppiakseen tuntemaan Jumalan tahdon sapatiasiassa. Rukouksen aikana heidän mielensä täytti vakaumus, että sapatia oli oikea lepopäivä.

Vieras

Seuraavana päivänä taloon tuli vieras. “Oletko koskaan kuullut kirkosta, joka pitää jumalanpalvelukset lauantaina?“ David kysyi.

“Olen“, vieras vastasi. “Kalkutassa on sellainen kirkko.“ Sitten vieras kertoi kirkon osoitteen.

Seuraavana lauantaiamuna David ja Swarna menivät Kalkuttaan ja löysivät kirkon. He ilahtuivat huomattessaan, että seurakunta tutki yhdessä Raamattua. Jumalanpalveluksen jälkeen pariskunta vieraili John-nimisen liikemiehen kodissa. "Haluaisimme, että joku tulisi kotiimme kertomaan, miksi te vietätte sapattia", David sanoi.

"Minä tulen", John lupasi.

Pian sen jälkeen John ja eräs toinen mies tulivat tapaamaan Davidia ja Swarnaa. Nämä alkoivat tutkia Raamattua, ja vakuututtuaan, että adventistit opettivat Raamatun totuutta, David erosi työstään kirkkokuntansa opettajana ja ryhtyi kertomaan muille sapattitotuudesta. Runsaan seitsemän kuukauden kuluttua David ja Swarna kastettiin ja heidän mukanaan monia muita, joille he olivat kertoneet uudesta uskostaan.

Uutinen leviää

Swarnalla on Shikha-niminen ystävä, joka omistaa pienen vaatekaupan. "Mitä järkeä on uhrata jumalille lahjoja kaiken aikaa?" Shikha kysyi ystävältään. "Eivät ne kuitenkaan tee mitään minun hyväkseni."

Swarna kutsui ystävänsä rukoukokoukseen kotiinsa. "Me palvelemme taivaan Jumalaa, joka kuulee rukouksemme ja täyttää meidät toivolla ja ilolla", Swarna sanoi.

Shikha tuli ja kuuli ensimmäisen kerran Raamatun opetuksista. Hän alkoi käydä kokouksissa säännöllisesti ja päätti lopulta seurata Jeesusta.

"Olen löytänyt onnen Kristuksen luota", Shikha todisti kastepäivänään.

Läheisessä kylässä asui Victor-niminen mies, joka rukoili vaimonsa kanssa: "Jumala, me luemme mielellämme sinun sanaasi, mutta tarvitsemme apua sen ymmärtämiseen."

Sitten eräänä päivänä joku kutsui pariskunnan raamatuntutkisteluihin Davidin ja Swarnan kotiin. Victor ja hänen vaimonsa olivat varmoja, että Jumala oli lähettänyt tuon henkilön vastauksena heidän rukouksiinsa. "Ällistyttävää!" Victor huudahti kuunnellessaan opetusta. "Nyt saan vastauksia kysymyksiin, joiden kanssa olen painiskellut vuosikautia. Olen niin onnellinen."

Sanoma levisi nopeasti lähiseudun kyliin. Ihmiset tulivat koputtamaan Davidin ovelle ja pyysivät häntä opettamaan heille totuutta.

Vuonna 1999 David ja Swarna koulutettiin Missio Maailman pioneereiksi. He pitivät eri paikkakunnilla 20 kokoussarjaa ja perustivat 20 uutta seurakuntaa. Heidän työnsä tuloksena on kastettu yli 2 000 uutta jäsentä. Kaikki nämä seurakunnat tarvitsevat kirkkorakennuksen jumalanpalveluksia varten. Vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjan välityksellä me kaikki voimme olla mukana vastaamassa uusien uskovien rukouksiin.

26. toukokuuta

"Käytä minun käsiäni"

T. D. Francis

Kuorma-auto syöksyi kuoppaista, kapeaa tietä Melasangamin kylän läpi. Kuljettaja tuuttasi kaahatessaan asuintalojen ja pienten kauppojen ohi. Vuohet, lehmät, kanat ja ihmiset säntäsivät suojaan. Äidit tempaisivat lapsensa turvaan.

Balliah kääntyi katsomaan kuullessaan tuuttauksen ja näki kuorma-auton syöksyvän kohti. Vaistomaisesti hän kohotti kätensä aivan kuin olisi siten voinut torjua vaaran, mutta auto ei pysähtynyt vaan osui hänen ojennettuihin käsiinsä ja töytäisi hänet ojaan.

Väkijoukko kerääntyi paikalle Balliahin ponnistautuessa pystyyn. Hänen molemmat ranteensa olivat murtuneet. Kädet alkoivat turvota ja niitä särki hirvittävästi, mutta Balliahilla ei ollut rahaa sairaalahoitoon. Paikallinen lääkäri satoi kädet ja sanoi sitten: "Turvotus laskee aikanaan ja kipu lakkaa, mutta todennäköisesti et pysty enää koskaan käyttämään käsiäsi."

Jeesus, paranna minun käteni!

Balliah meni kotiin ja katseli sidottuja käsiään. Miten hän pystyisi ohjaamaan auraa ilman käsiä? Miten hän pystyisi kylvämään linssejä, auringonkukkia tai puuvillaa? Ilman käsiä hän ei pystyisi muokkaamaan maata eikä korjaamaan satoa. Miten hän pystyisi elättämään perheensä?

Synkkien ajatusten keskeltä pilkahti äkkiä toivon säde. Hän ei antaisi periksi. Hän pyytäisi Jeesusta parantamaan hänen kätensä!

“Rakas Jeesus“, hän sanoi kohottaen sidotut ja turvonneet kätensä taivasta kohti, “paranna minun käteni. Minä annan ne sinulle. Jos sinä parannat ne, lupaan rakentaa kylään kirkon sinun kunniaksesi.“

Käsien turvotus laski, ja poistaessaan siteet lääkäri hämmästyi nähdessään, miten nopeasti ja täydellisesti Balliahin kädet olivat parantuneet. “Hallelujaa!“ Balliah huusi tajutessaan, että Jumala oli vastannut hänen rukoukseensa. Hänen kätensä olivat yhä arat, mutta ne toimivat!

Balliah kertoi kaikille, miten Jumala oli parantanut hänen kätensä. “Nyt minun on täytettävä lupaukseni“, hän sanoi. Hän keräsi kiviä perustusta varten, sekoitti sementtiä ja ryhtyi laskemaan perustusta. Työ oli kovaa ja tuskallista, mutta Balliah jatkoi sitkeästi, kunnes perustus oli valmis. Mutta sitten Balliahilta loppuivat rahat.

Valkoinen lippu

Rakennushanke pysähtyi. Seurakuntalaiset kiinnittivät valkoisen lipun keppiin ja pystyttivät sen merkiksi, että paikalle tulisi kirkko. Lippu oli vertauskuva heidän uskostaan, että jonakin päivänä sen paikalla seisoi kirkko.

Kaikille lippu ei kuitenkaan ole toivon vertauskuva. Läheiseen temppeliin menevät ihmiset pilkkaavat lipun ympärille sapattisin kokoontuvia uskovia sanomalla: “Millainen Jumala teillä on, kun hän ei pysty edes järjestämään teille kirkkoa? Katsokaapa meidän temppeliämme!“

Lampaat ilman paimenta

Ensimmäiset protestanttiset lähetystyöntekijät tulivat kylään kolmekymmentä vuotta sitten, ja monet kyläläisistä kääntyivät kristityiksi. Mutta sitten lähetystyöntekijät lähtivät pois, ja uskovat olivat vuosikausia ilman paimenta. Vuonna 1997 kylään saapui adventistipastori pitämään kokouksia, ja pian kaikki kylän kristityt kääntyivät adventisteiksi.

Kylä sijaitsee kaukana kaupungeista, ja maaperä on karua ja kuivaa. Asukkaat ovat köyhiä, eikä uskovilla ole rahaa kirkon rakentamiseen. “Käytämme mielellämme käsiämme kirkon rakentamiseen“, Balliah ja muut uskovat sanovat, “mutta tarvitsemme rakennusmateriaalia ja ohjausta rakennustöissä.“

Karulla Deccanin tasangolla Keski-Intiassa on satoja samanlaisia kyliä, ja monissa niistä on uskovia, jotka kokoontuvat valkoisen lipun ympärille. Antakaamme heille tukemme vuosineljänneksen viimeisenä sapattina, niin että kaikki valkoiset liput voidaan korvata oikeilla kirkoilla.

2. kesäkuuta

Ihmeitä Mominpetissa

Y. P. Mohan Rao

Jännitys väreili ilmassa Mominpetin alueella. Pastorit ja maallikot yhdistivät voimansa pitääkseen samanaikaisesti evankelioimiskokouksia 25 kylässä. He aloittivat etsimällä ihmisiä, jotka halusivat kuulla Jeesuksesta. Kiinnostuneita löytyi sellaisistakin kylistä, jotka olivat aikaisemmin torjuneet kristinuskon.

Muuan maallikko kävi kysymässä erään kylän vanhimmilta lupaa kokousten pitoon. Vanhimmat epäroivät, mutta suostuivat sitten. Tähän mennessä kylässä on kastettu 50 ihmistä.

Yksi kyläläisistä oli Manamma-niminen nainen. Hän oli vuosikausia etsinyt turhaan apua nivel tulehdukseen kansanparantajilta ja lääkäreiltä. Yalliah, yksi uusista adventisteista, toi pastorin ja muutamia uskovia Manamman kotiin rukoilemaan tämän puolesta. Nivelkivut lakkasivat melkein heti.

Pian tämän jälkeen Manamman epäuskoinen puoliso menetti äänensä. Manamma kertoi Yalliahille, joka kutsui pastorin rukoilemaan miehen puolesta. Epäuskoinen mies parani välittömästi ja päätti seurata Jeesusta.

Tule opettamaan meitä

Eräs nuori mies kuuli laulua adventistien kokouspaikalta ja pysähtyi kuuntelemaan. Hän kuunteli myös pastorin puheen, ja Raamatun totuudet tekivät häneen syvän vaikutuksen. Palattuaan kotikyläänsä hän kertoi ihmisille, että adventistipastori piti kokouksia naapurikylässä. Kyläläiset menivät kysymään pastorilta, tulisiko tämä saarnaamaan myös heidän kyläänsä, ja pastori suostui.

Kokousten seurauksena tässä kylässä, jossa ei ennestään ollut adventisteja, kastettiin 16 uutta uskovaa. Nyt lukumäärä on noussut yli sataan. “Voimme paljon paremmin nyt, kun tunnemme Jumalan tahdon“, yksi miehistä sanoi. “Tiedämme, että Jumala on kanssamme.“

Uskovat kertoivat, miten Jumala pelasti uuden uskovan varmalta kuolemalta. Eräänä päivänä, kun mies palasi kotiin töistä, vaimo kertoi paketista, joka odotti postitoimistossa. Mies lähti hakemaan odottamatonta pakettia. Postitoimiston ulkopuolella uteliaisuus sai voiton, ja mies ryhtyi avaamaan pakettia. Äkkiä sokaiseva leimahdus ja raju pamahdus repivät ilmaa. Paketissa oli ollut pommi. Miehen kädet vahingoittuivat pahasti, ja lähellä seisonut poika loukkaantui myös.

Heidät kiidätettiin sairaalaan, missä lääkärit puhdistivat heidän haavansa. "Ihme, että kätesi ovat vielä yhtenä kappaleena", lääkäri sanoi miehelle. "Emme tajua, miten ylipäänsä selvisit hengissä räjähdyksestä."

"Herra Jeesus varjeli minua", mies sanoi nöyrästi. "Tiedän, että Jumala pelasti henkeni."

Kukaan ei ole tunnustanut lähettäneensä pommia, mutta kyläläiset epäilevät fundamentalistiryhmää, joka oli suuttunut miehen kääntymyksestä. Miehen kokemuksen rohkaisemina monet muut ovat ottaneet Kristuksen Pelastajakseen.

Vastustava kylä

Kadicherlan kylä oli pitkään torjunut kristinuskon julistajat. Sitten muutamat kylän nuorista menivät naapurikylään, missä adventistit pitivät kokouksia. Laulut tekivät nuoriin vaikutuksen, ja he pyysivät pastoria ja adventtinuoria tulemaan heidän kyläänsä opettamaan heille kristillisiä lauluja.

Palattuaan kotiin nuoret menivät pyytämään kylän vanhimmilta, että adventistit saisivat tulla. "Tämä pastori on erilainen", nuoret sanoivat vanhimille. "Hän seurustelee ihmisten kanssa ja välittää sekä nuorista että vanhoista. Haluamme, että hän tulee opettamaan meitä." Vanhimmat eivät pystyneet torjumaan nuorten pyyntöä, ja niin adventistipastori tuli kylään. Kokousten päätyttyä kylässä on kastettu noin 90 ihmistä. Myös ihmeitä on alkanut tapahtua.

Erästä maanviljelijää pisti pellolla käärme. Hän pelkäsi kuolevansa, mutta seurakuntalaiset rukoilivat hänen puolestaan koko yön hänen maatessaan tajuttomana lattialla. Seuraavana aamuna maanviljelijä heräsi hyväkuntoisena. "Jumala kuuli rukouksenne ja pelasti minut", hän sanoi heille.

Kokouksia puiden alla

Useimmilla Mominpetin alueen seurakunnilla ei ole kirkkoa, ja uskovat kokoontuvat puiden alla. Mutta he ovat nähneet Jumalan tekevän ihmeitä ja uskovat, että Jumala järjestää heille rahaa kirkon rakentamiseen.

Te kaikki voitte olla mukana Intian ihmeessä. Vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjan avulla sadat seurakunnat eri puolilla Etelä-Aasian osastoa saavat oman kirkon.

9. kesäkuuta

Uusi ovi avautuu

C. Aitawna

Arunachal Pradesh on pieni osavaltio Intian koilliskolkassa. Sillä on yhteiset rajat Bhutanin, Kiinan ja Myanmarin kanssa. Tällä vuoristoisella ja metsäisellä seudulla asuvat heimot jakaantuvat vähintään 60 kieliryhmään.

Matkustusta alueelle rajoitetaan heimosotien takia. Vain neljä prosenttia väestöstä on kristittyjä. Enemmistö on animisteja, perinteisten heimouskontojen seuraajia. Hinduisten osuus on 29 prosenttia, buddhalaisten 14 prosenttia. Alueella on vaikea tehdä työtä, ja adventistit saapuivat sinne vasta äskettäin.

Thalom Mize

Ovelta kuului koputus, ja pastori Aitawnan vaimo meni avaamaan. Portailla seisoivat mies ja nainen.

"Minä olen Thalom Mize", mies aloitti. "Tämä on vaimoni. Olemme tulleet tapamaan pastoria."

"Hän ei ole kotona", rouva Aitawna vastasi. "Voitteko tulla uudelleen kolmen päivän kuluttua?"

Se ei ollut mahdollista, mies sanoi. Sitten hän jatkoi: "Me haluamme kääntyä kristityiksi."

Yllätynyt rouva kutsui pariskunnan sisään. Kun kaikki istuivat mukavasti, vieraat kertoivat tarinansa.

"Muistatteko käyntinne Todessa?" Mize kysyi.

Pastorin rouva nyökkäsi. He olivat käyneet siellä joitakin kuukausia sitten tutkailemassa lähetystyön aloittamisen mahdollisuutta.

“Entä muistatteko talon, jossa yövyitte?”

“Muistan”, pastorin rouva vastasi. “Meitä kohdeltiin siellä ystävällisesti.”

“Se oli minun äitini talo”, Mize sanoi. “Kävin katsomassa häntä pian lähtönne jälkeen, ja äiti oli kovasti innoissaan. Hän sanoi, että te olitte kertoneet hänelle Jeesuksesta. Mekin haluamme löytää ilon ja rauhan. Haluamme oppia tuntemaan Jeesuksen.”

Kun pastori Aitawna kuuli pariskunnan vierailusta, hän meni tapaamaan heitä ja sopi raamatuntutkistelujen aloittamisesta. Muutaman kuukauden kuluttua heidät kastettiin.

Herra Mize on luvannut käyttää vaikutusvaltaansa adventistikoulujen perustamiseksi tähän syrjäiseen kolkkaan. Intiassa koulut ovat yksi tehokkaimmista evankeliumin levittämisen välikappaleista.

Suren Rao

Matkalla erääseen toiseen kylään pastori Aitawna tapasi Suren Rao -nimisen nuoren miehen. Rao kysyi pastorilta, mitä tämä teki alueella.

“Olen pastori”, Aitawna vastasi. “Olen menossa erääseen kylään kertomaan Jeesuksesta Kristuksesta.”

“Minun taloni on matkan varrella”, Rao sanoi. “Mekin haluamme kuulla Jeesuksesta.”

Miesten saavuttua Kobun kylään pastori seurasi Raoa pieneen pylväiden varaan rakennettuun bambutaloon. Hän istuutui lattialle ja alkoi kertoa Raolle ja tämän perheelle Jumalasta. Kun pastori oli puhunut tunnin, Rao pyysi häntä jatkamaan. “Pidän teidän sanomastanne”, Rao sanoi. “Tulkaa toistekin opettamaan meitä.”

Raamatuntutkistelujen seurauksena Suren Rao, hänen vaimonsa ja kahdeksan muuta kyläläistä kastettiin. Nykyään noin 30 uskovaa kokoontuu Raon kodissa. Rao on lahjoittanut maapalan kirkon rakentamista varten.

Kastepäivänään Rao vei pastorin pelloilleen, joilla hän viljeli kanjaa, kasvia, jonka lehdistä valmistetaan huumetta. Hän otti ison veitsen ja hakkasi muutamia kasveja maahan. “Kanan viljely loppuu tähän”, Rao sanoi. “Tästä lähtien viljelen riisiä ja annan kymmenykset Jumalalle.”

Suren Rao ja Kobun kylän pieni uskovien ryhmä rukoilevat joka viikko: “Rakas Herra, auta meitä rakentamaan Kobuun kirkko sinun kunniaksesi. Tämä yhden huoneen talo on käymässä meille liian pieneksi. Tarvitsemme kirkon, jonne voimme kutsua muita sinun kasvojesi eteen.” Rao ja muut uskovat ovat enemmän kuin valmiit rakentamaan kirkon, heiltä vain puuttuu rahaa rakennustarvikkeiden oston.

Sinä ja minä voimme auttaa heitä tämän vuosineljänneksen viimeisenä sapattina. Kysykäämme, mitä Jumala halua meidän tekemän sisariemme ja veljiemme hyväksi Etelä-Aasiassa.

16. kesäkuuta

Unet johtavat etsijöitä Jeesuksen luo

Dorothy Eaton Watts

Intialaiset ovat syvästi uskonnollista kansaa. Usein Jumala vetää heitä luokseen unien avulla.

Arjuna

Arjuna oli kristinuskon vihollinen. Kun adventistimaallikot alkoivat pitää kylässä kokouksia, hän varoitti naapureitaan menemästä niihin. Hänen vaimonsa ei kuitenkaan piitannut miehensä varoituksista, vaan kävi kokouksissa, otti Kristuksen vastaan ja pyysi päästä kasteelle. Arjuna oli raivoissaan. Hän ei voinut estää vaimoan kääntymästä kristityksi, mutta hän päätti estää pastoria ostamasta tonttia kirkkoa varten. Hänen toimintansa johdosta maanomistajat kieltäytyivät myymästä maata adventtikirkolle.

Kun pastori taas kerran oli palaamassa kotiin epäonnistuneen maanostoyrityksen jälkeen, Arjuna käveli häntä vastaan. *Voi ei!* pastori huokaisi mielessään. *Hän on viimeinen henkilö, jonka haluan tavata!*

“*Namaste!*” Arjuna tervehti pastoria hymyillen. “Minulla on asiaa. Olen päättänyt myydä sinulle maapalan kirkkoa varten.”

“Miten se on mahdollista?” pastori kysyi. “Sinähän olet yllyttänyt kaikkia kieltäytymään myymästä.”

“Tiedän”, Arjuna sanoi. “Mutta viime yönä näin unta, että Jeesus Kristus ilmestyi minulle ja käski minua myymään.” Arjuna alkoi käydä kirkossa, ja myöhemmin hänet kastettiin. Hänen maalleen rakennetaan parhaillaan kirkkoa.

Raju

Raju sormeili kaulassaan roikkuvaa rukousnauhaa. Hän aikoi ottaa sen mukaansa pyhiinvaellusmatkalle kuuluisaan temppeliin. Hänen valmistautuessaan lähtemään adventistipastori tuli vaimonsa kanssa vierailulle. Pastori tarjoutui rukoilemaan Rajun perheen puolesta.

Raju ei uskonut Jeesuksen, mutta antoi pastorin rukoilla puolestaan. Pastorin lähdettyä hän unohti nopeasti tämän käynnin ja jatkoi matkavalmisteluja.

Seuraavana yönä hän näki unen ja heräsi levottomuuden vallassa. Aamulla hän meni pastorin luo kertomaan unensa. “Näin Jeesuksen Kristuksen seisovan edessäni. Mitä se tarkoittaa?”

“Jumala antoi sinulle tämän unen“, pastori vastasi. “Hän haluaa, että seuraat Jeesusta. Tästä saat Raamatun. Lue sitä, sillä se kertoo, mitä Jeesus haluaa sinun tekevän.“

Epäröiden Raju tarttui Raamattuun. “Jos näen saman unen uudelleen, ryhdyn Jeesuksen seuraajaksi“, hän lupasi. Sitten hän palasi kotiin ja jatkoi valmistautumista pyhiinvaellukselle.

Seuraavana yönä hän näki saman unen uudelleen. Herättyään hän otti rukousnauhan kaulastaan ja perui pyhiinvaellusmatkan. Nyt Raju ja hänen perheensä ovat adventisteja.

Bage

Vuonna 1996 nelisenkymmentä baptistipastoria liittyi adventtikirkkoon Orissan osavaltiossa Jumalan ilmoitettua heille, että heidän pitäisi ottaa yhteyttä erääseen adventistipastoriin. Yksi pastoreista alkoi vierailla seurakuntalaistensa luona, jakaa heille lehtisiä, rukoilla heidän kanssaan ja pitää raamatuntutkisteluja.

Bage oli yksi niistä, joiden luona pastori kävi. Hänellä oli paljon kysymyksiä. “Luulin, että kristityt menevät kuoltuaan suoraan taivaaseen, mutta tämän lehtisen mukaan he jäävätkin hautaan. Mitä mieltä sinä olet?”

“Minun mielipiteeni ei merkitse mitään“, nuori pastori vastasi. “Katsotaan, mitä Raamattu sanoo.“ Pitkän tutkistelun jälkeen Bage myönsi Raamatun opettavan selvästi, että kuolleet pysyvät haudoissaan, kunnes Jeesus tulee.

Lähtiessään pois pastori antoi Bagelle sapattia käsittelevän lehtisen.

Kun pastori tuli seuraavalla viikolla uudelleen, Bage oli kiihdyksissä. “Tämä menee liian pitkälle! Lehtisessä käsketään pyhittämään sapatti. Minä olen koko ikäni käynyt kirkossa sunnuntaina. Et kai sinä tosissasi usko tätä?”

Pastori yritti selittää, mutta Bage kieltäytyi kuuntelemasta. Sitten eräänä yönä hän näki unen, jossa Jeesus sanoi hänelle: “Liity uskoviin, jotka pyhittävät seitsemännen päivän sapatin.“

Seuraavana aamuna Bage kiiruhti pastorin luo ja kertoi unensa. “Nyt uskon, mitä sinä olet minulle kertonut“, Bage sanoi. “Tahdon seurata Raamatun opetusta.“ Bage sekä 40 hänen sukulaistaan ja ystäväänsä on sittemmin kastettu.

23. kesäkuuta

Salainen sapatinpitäjä

M. M. Rimsu

Opettaja Hezilla Marak heräsi lauantaiamuna tyytyväisenä. Edellisenä päivänä hän oli sanonut rehtorille pitävänsä lauantaina vapaata. Hän nousi valmistamaan perheelle aamiaista ja lähetti sitten miehensä ja neljä lastaan kunkin omille teilleen.

Tämä on ensimmäinen sapatini, hän ajatteli. *Olen niin iloinen, että voin noudattaa tänään Jumalan tahtoa.* Hezilla otti hyllystä kaksi kirjaa ja käpertyi sohvalle lukemaan. Nämä kirjat olivat tulleet hänelle rakkaiksi viime vuoden aikana. Ne olivat muuttaneet hänen elämänsä.

Kristillisen kodin lapsena Hezilla oli tottunut viettämään sunnuntaita pyhäpäivänä. Mutta luettuaan nämä veljeltään saamansa kirjat Hezilla oli hämmästykseseen havainnut, että Raamatun mukaan lauantai oli sapatti.

Hezilla tiesi seitsemännen päivän adventisteista. Kylässä oli adventtiseurakunta. Häntä kuitenkin ujoistutti mennä sinne. Kuukausien ajan hän vietti sapattia yksinään omassa kodissaan. Sitten hän ei jaksanut enää, vaan päätti lähteä perjantai-iltana kirkkoon kahden tyttärensä kanssa. Seurakuntalaiset hämmästyivät nähdessään heidät ja lausuivat heidät lämpimästi tervetulleiksi.

Tästä lähtien Hezilla ja tytöt kävivät kirkossa joka sapatti. Seurakunnan vanhin tuli hänen kotiinsa tutkimaan Raamattua hänen kanssaan. Hezilla toivoi miehensä Grewinden kiinnostuvan Raamatun totuuksista, mutta tämä kieltäytyi osallistumasta tutkisteluihin.

Lilyn kutsu

Uudenvuoden päivänä adventtikirkkoon oli tulossa vieraileva puhuja. Lapset halusivat isän lähtevän kirkkoon heidän kanssaan.

“Tule nyt, isä“, 6-vuotias Lily pyysi. “Tulisit nyt tämän kerran.“

Grewinde suostui ja yllättyi huomattavasti nauttivansa jumalanpalveluksesta. Hän näki, miten mielisään hänen vaimonsa ja lapsensa olivat hänen mukanaolostaan, ja niin hän päätti tulla perheen kanssa kirkkoon seuraavana sapattina.

Muuttunut elämä

Grewinden elämä alkoi muuttua. Hän lopetti juopottelun ja tupakoinnin, ja hänen hyökkäävä mielenlaatunsa alkoi pehmetä Jumalan puhuttelussa. Lopulta hänet kastettiin.

“Tultuani adventistiksi aloin kiinnittää enemmän huomiota yritykseeni. Aikaisemmin olin tehnyt paljon rahaa, mutta tuhlasin ne saman tien. Asuimme ahtaasti pienessä talossa, koska meillä ei ollut varaa muuhun. Mutta opittuani, että kymmenykset tulee palauttaa Jumalalle, ryhdyin pitämään tarkkaa kirjaa tuloistani ja menoistani pystyäkseen laskemaan kymmenykseni. Näin opin hoitamaan yritystäni paremmin. Jumala on siunannut minua kaikin tavoin kasteeni jälkeen“, Grewinde todistaa.

Hezilla on nähnyt miehensä muuttuvan muillakin tavoin. Hän sanoo: “Grewinde oli aikaisemmin hirveän vihainen, kun kerroin muille sapatista. Aina kun meille tuli vieraita, aloin ensi töikseni kertoa heille uskostani, ja jälkeinpäin hän moitti minua ja sanoi, että minun pitäisin uskoni omana tietonani. Kasteensa jälkeen hän on todistanut uskostaan innokkaammin kuin minä.“

Mukana Jumalan työssä

Grewindestä on tullut aktiivinen maallikkoevankelista. Hän pitää vähintään yhden kokoussarjan vuodessa ja maksaa suurimman osan kuluista omasta taskustaan. Vuonna 1996 hän toi 40 henkilöä Kristuksen luo. Seuraavana vuonna lukumäärä oli 60, ja sitä seuraavana 109.

Uudet seurakunnat tarvitsevat kirkkoja. Jäsenemme ovat valmiit auttamaan niiden rakentamisessa, mutta heillä ei ole varaa rakennustarvikkeisiin. He rukoilevat, että Jumala järjestäisi heille tarvittavat varat. Vuosineljänneksen viimeisenä sapattina te voitte olla mukana vastaamassa heidän rukouksiinsa.

30. kesäkuuta

“Valkoisen lipun seurakunta“

[Sijoittakaa lavalle tanko, jonka päässä on valkoinen kangaspala lippuna. Pieni uskovien ryhmä saapuu jumalanpalvelukseen lipun juurelle.]

Kertoja *[astuu näyttämölle, pysähtyy ja katsoo yleisöä]:* Hyvää huomenta! Olette näköjään tulossa kirkkoon. Se on tuolla. *[Osoittaa valkoista lippua.]* Tuolle paikalle rakennetaan eräänä päivänä kirkko. Me olemme köyhiä maanviljelijöitä ja päivätyöläisiä. Rahamme riittävät hädin tuskin ruokaan. Olemme valmiit työskentelemään ahkerasti kirkon rakentamiseksi, kunhan saamme rakennustarvikkeita. Valkoinen lippu on meille lupauksen merkki. Ohikulkijoille se kertoo, että tämä on kristittyjen jumalanpalveluspaikka. Nyt tapaamme muutamia jäseniämme.

Mies *[ontuu näyttämölle kepin kanssa]:* Minä olen Benjamin. Olen rampa, mutta pystyn jotenkuten liikkumaan. Minut tunnetaan hyvin näillä kukkuloilla. Olin suosittu noitatohtori, ja myöhemmin minusta tuli poliitikko. Sitten Jumala ilmaisi itsensä minulle, ja kaikki muuttui.

Jouduin ylittämään tulvivan joen, ja ohjasin hevoseni pyörteiseen veteen. Virta tempaisi meidät mukaansa, eikä hevonen pystynyt pitämään päätään veden pinnan yläpuolella.

En osannut uida, joten tarrauduin hevoseen henkeni hädässä. Eläin oli kuitenkin avuton voimakkaassa virrassa. Huusin: “Jumala, jos olet olemassa, auta minua!“

Äkkiä vierelleni ilmestyi kaksi miestä. Ääneti he tarttuivat hevoseen ja vetivät meidät rannalle. Makasin hiekalla henkeäni haukkoen. Sitten käännyn kiittämään pelastajiani, mutta he olivat poissa. He olivat yksinkertaisesti kadonneet. Silloin tajusin, että Jumala oli lähettänyt enkelinsä pelastamaan minut.

Kun adventistievankelistat tulivat kylääni pitämään kokouksia, olin ensimmäisten joukossa pyytämässä kastetta. Tämä on minun seurakuntani.

Nainen: Hyvää sapattia teille kaikille. Miten onnellista onkaan palvella Jumalaa yhtenä perheenä! Vuosikausien ajan perheemme kärsi mieheni juopottelusta. Kävin usein temppelissä pyytämässä apua jumalilta, mutta turhaan. Mieheni juomakierre pikemminkin paheni.

Sitten tapasin adventistinaisen, joka kuunteli surullisen tarinani ja tarjoutui rukoilemaan perheeni puolesta. Hän vakuutti, että Jumalan voima pystyisi muuttamaan mieheni. Kutsuin hänet kotiimme rukoilemaan puolestamme.

Naisen vierailujen aikana kuulin Jeesuksesta Kristuksesta. Aloin käydä uuden ystäväni kanssa pienessä rukouspiirissä, jonka jäsenet rukoilivat aina perheeni ja minun puolestani.

Kutsuin mieheni kokouksiin. Aluksi hän vastusteli, mutta vähitellen hän antoi periksi. Pian hän huomasi, että Jeesuksella oli voima muuttaa hänen elämänsä. Nyt mieheni on saanut voiton alkoholista. Meistä molemmista on tullut kristittyjä, ja kotimme on nyt onnellinen! Jumala on hyvä!

[Ryhmä ihmisiä kulkee näyttämön poikki päinvastaiseen suuntaan ja pilkkaa uskovia.]

1. pilkkaaja: Hei katsokaa! Tuolla ne kristityt taas rukoilevat näkymättömässä kirkossaan!

2. pilkkaaja: Jos teidän Jumalanne kerran on niin voimakas, miksi hän ei järjestä teille sellaista hienoa temppeliä kuin meillä on?

Vanha mies: Siinä ne pilkkaajat taas tulevat. Kunpa meillä olisi oikea kirkko. Joka päivä rukoilen Jumalaa, että kyläämme saataisiin kirkko ennen kuin minä kuolen. Aikaa on vähän. Kunpa Jumala pitäisi kiirettä.

Kertoja: Anteeksi, että joudun keskeyttämään. Aloitamme nyt jumalanpalveluksen. Tervetuloa kaikki mukaan. Nouskaamme ylistämään Jumalaa ja pyytämään hänen siunaustaan.

Isä, me kiitämme sinua siunauksista, joita olemme saaneet tällä viikolla. Ylistämme sinua terveydestä ja voimasta tehdä työtä valtakuntasi hyväksi. On suurenmoista saada palvella sinua. Odotamme päivää, jolloin voimme kutsua ystävämme kunnan kappeliin. Tiedämme, että monet tulevat silloin kuulemaan sanomaa sinusta. Kosketa tänään omiesi sydäntä kaikkialla maailmassa, niin että he ojentavat meille auttavan kätensä. Ja jos se on sinun tahtosi, auta, että voisimme jo pian rakentaa kirkon sinun nimesi kunniaksi. Aamen.